

Minä olen Stella Julmala, ja tämä on minun tarinani. Luulitte ehkä, että kertoisin teille tutkimuksestani, sen tuloksista tai siitä, miten väitöskirjani lopulta valmistui.

Tänään aion kuitenkin puhua ihan jostain muusta. Aion kertoa teille tarinan Stella Julmalasta, suomalaisesta naisesta, joka tuli hulluksi ja päätyi käsittämättömiin tekoihin.

Aion kertoa teille siitä, kuinka minusta tuli yksi niistä, joilla naksautti.

Tietenkään sen ei olisi pitänyt olla mahdollista, mutta kyllä se vain oli: minä *tulin hulluksi* – en sosiaalisena mielikuvana, en diskursiivisena käytänteenä, vaan sanan konkreettisimmassa, kouriintuntuvimmassa merkityksessä. Siinä, jossa oma sisimpämme muuttuu tuntemattomaksi ja hallitsemattomaksi.

Niin voi käydä kenelle tahansa.

Aivan varmasti olisi turvallisempaa uskotella, että hulluus kumpuaa meille vieraasta maaperästä, tuntemattomalla tavalla vihan ja katkeruuden ravitsemasta. Tai että pahuus versoo aina jossain muualla kuin oman talomme seinustalla.

Kuitenkin siinä, mitä niin kovin mielellämme kutsumme *käsittämättömäksi*, on useimmiten kyse meistä jokaiselle tutuista asioista: menetyksestä, irti päästämisestä ja rakastamisen vaikeudesta.

Ja ikävästä.

Ennen kaikkea ikävästä.

Yleisesti ajatellaan, että viha on se voima, jonka vuoksi ihmiset ajautuvat äärimmäisiin tekoihin. Kokemukseni mukaan siinä, mikä on käsittämätöntä, on kuitenkin hyvin usein kyse ikävästä.

Ikäviä on monenlaisia.

On ikäviä, jotka tulevat ja menevät omia aikojaan. Sellaiset ikävät saapuvat jonkin muiston mukana, juhannusruusun, syreenin tai pihlajakukkien tuoksun. Kuin ohimennen ne koskettavat olkapäätä, kiertävät sydämen kautta ja jatkavat sitten matkaansa.

Sitten on ikäviä, jotka asuvat meissä. Ne ovat asettuneet kehoomme luultavasti jo ennen syntymäämme, eivätkä ne mene pois eivätkä jatka matkaansa, vaikka kuinka sitä tahtoisimme.

Sellaiset ikävät, jotka ovat läpikulkumatkalla, kiertävät sydämen kautta vain hiukan vihlaisten, mutta sellaiset ikävät jotka asuvat meissä kuin alkio siemenen sisässä, pysyvät ja kasvavat. Sillä tavalla ne osoittavat meille elämämme suunnan ja tekevät meistä sellaisia kuin olemme.

Ja jotta kenelläkään teistä olisi pienintäkään mahdollisuutta ymmärtää, kuka oikeastaan olen ja mitä tuona kesänä tapahtui, on meidän välttämätöntä palata ajassa monta kesää taaksepäin ja aloitettava juuri tällaisesta ikävästä.